

GÖRKEM YELTAN gorkem@yeltan.com

ÇİKOLATA

Birbirlerini anlamaktan geçiyordu yolları

Dört Kozalak'ın karakterlerinin kalplerine, **Karin Karakaşlı** tarafından farklılıklara saygı ve bir arada yaşamak yerleştirilmiş. Başarma isteği bile incelikle, Karakaşlı'ya yakışan bir nezaketle anlatılıyor.

Korkunun içinden sevgi çıkardığını düşünen bir öğretmen ve "Bazı kitaplar vardır ki, bir insanla karşılaşmış gibi etkiler hayatımızı" diyen biri Osman Hoca. Çikolata ve ben onunla **Karin Karakaşlı**'nın **Günışığı Kitaplığı**/Köprü Kitaplar'dan çıkan **Dört Kozalak** isimli kitabında tanıştık. Avukat olmak isteyen Şerzan, doktor olmak isteyen Kumru, öğretmen olmak isteyen Mari ve henüz ben olmak istediğine karar veremeyen Emre'yle de, Uğur Hoca ve İnce'yle de bu kitapta buluştuk. **Karin Karakaşlı**'nın ufak tefek, narin vücudundan çıkan, o anlatmasından hiçbir zaman bıkmayacağımız sesinden onların öykülerini dinledik.

Öylesine duyguların içinde dolandık, o kadar çok kapının kilidini açıp açıp Karakaşlı'nın sanat yönetmenliğini konuşturarak bizlere hazırladığı odalara doğru yolculuklara çıktık ki, kitabımızı bitirdiğimizde Çikolata da, ben de yorulmaktan ölüyoruz sandık. Daha en başta, güneşin çiğ ışığıyla yerinden zıplayan karakterimizi tanıdığımızda **Dört Kozalak**'la aramıza bir köprü sallandırılmış olduğunu biliyorduk bilmesine de, yorulmamızın nedeni o köprünün varlığı değildi. O köprünün gözümüzün önünde hiç durmadan yenilenmesi, biçim değişmesi, hiç değilse sağlamaştırılması habire.

Konuşan karakterleri vardı. **Dört Kozalak**'ın. Farklılıklara saygı ve farklılıklarla bir arada yaşamak çoktan kalplerine yerleştirilmisti Karakaşlı tarafından. İşte böyle bir lezzeti yakalamak da bambaşka bir keyif veriyordu bize. Birbirlerini anlamaktan geçiyordu yolları. Birlikte yaşamının, paylaşmanın güzelliğinden... Zorlamadan, kimseyi yaşanacaklara, yaşanarlara ikna etmeye çalışmadan. Yürelerinde koskocaman halatlar gizleyen insanlar köprülere atıyorlardı. Köprü güçleniyordu. Köprüler ekleniyor ve bu minnacık köprücükler varlıklarıyla büyük köprüye hayal bile edemeyeceğimiz bir biçimde destek oluyorlardı. Fark yoktu onların arasında, fark çoktu oysa. Farkı sevenler vardı orada, farklı davranmayı sevmeyenler. Doğal isteyenler, yakalayanlar vardı hikâyenin içinde. Ancak hikâyenin içinde olurdu böylesine muazzam karakterler. **Hikâyelerde konuşup anlardı insanlar, kültürler, toplumlar. Gerçekte**

Karin Karakaşlı

Fotograf: Deniz Toprak

böyle olmuyordu her şey. Oysa ne kadar kolaydı konuşmak, ne kadar kolaydı senden başkalarını anlamaya çalışmak. Karakaşlı'nın dediği kadar, yarattığı dünyadaki kadar kolaydı işte! Gözlerimiz ıslanıp duruyordu sevginin gücüne, anlaşmanın, konuşmanın, paylaşmanın güzelliğine.

Çikolata birkaç haftadır sulugözlü olduğumuzu düşünüyor. Bu nedenle asla ağlamaya kararlı. Ben kim-selere söz vermedim ağlamayacağım diye. Böylesine etkilenince insan, "Zamanla okuyunca, bu yazıların arasında da resimler göreceksin ve istediğin yere yolculuk edebileceksin. Kitap, dünya içinde dünyadır, oğlum..." sözlerini işitiyorsa Emre'nin babasından, bir de o resimleri görüyorsa hemencecik önünde heyecanlanmak mümkün mü?

Karakterleri çizmeye başlıyoruz kafamızda. Yok, öyle kitabımızın kapağındaki karakterler gibi değil. Bambaşka dünyadan birileri gibi. Mari'nin hacına, Emre'nin kuzenimden de bildiğim kaş ve kırpık kopartmalarına, yolmalarına kadar... Karakterlerden sonra Osman Hoca'nın evi de dahil tüm mekânları canlandırmaya başlıyoruz. Bir de bakmışız ki bir çizgi filme dönüşüyor her şey. O çizgi film herkesin izleyebileceği çizgi filmlerden. Sadece çocukların izleyebileceği düşünülerek yapılanlardan ya da

gençleri hedef kitlesine oturttuğunu iddia eden gençlik çizgi filmleri, dizileri, filmleri gibi değil. Dünyada yapılanlar, bizim ağızımız açık hayranlıkla izlediklerimiz gibi.

Osman Hoca ve Uğur Hoca, Mari, Kumru, Emre ve Şerzan'ı büyük sinava hazırlıyor. O sınavın sıkıcılığını bile bile. Canları şiir çeken, çocukları şiirden soğutan ders kitaplarını sevmeyen, birbirlerinin alanlarına, hayatlarına saygı duyan iki öğretmen onlar. Karakterlerimizi hayatın içinde tutarak, birbirlere bağlayarak, kendi bellerine sardıkları halatlarla önden atlayıp henüz köprünün direklerini çıkarırken bile o köprüden karşı kıyıya geçireceklerine güvenerek, onları önemseyerek, severek yapıyorlar işlerini. Karşı kıyıya geçmek kadar köprünün önemini de bilerek, o anda yaşanacakların değerini de içlerinde hissederek ilerliyorlar.

Bir Ermeni, bir Kürt, babasını kaybetmek üzere bir genç ve yalnızlığı iliklerinde hisseden bir kaş-kırpık yolununun birleşmesi olarak okumayın bu kitabı. Onlar zaten birleştiler. Onlar zaten bir arada yaşıyorlar **Karin Karakaşlı**'nın hem kalbinde hem de kitabında. Sınavlara hazırlanan, başarmak isteyenlerin birlikte yola koyuluşları diye de okumayın bu kitabı. Hazırlanmak, başarma isteği bile olması gerektiği gibi incelikli bir dille,

Karakaşlı'ya yakışan bir nezaketle anlatılıyor.

Çikolata da ben de ölüm karşısında nefessiz kalıp da donakaldığımızda bile hayata tutunmanın ne demek bildik olduğunu. Bir dakika bile hayatı ayırmadı bizi Karakaşlı. Sevğiden kopmadık yol boyunca, sevginin sınımsız bağladıklarını gördük sıkça. Hayatı daha da bir sevdi her şeye rağmen. Ölüme rağmen. Bizi sevdiğimiz şiirlerden bile zaman zaman koparabilenlerin varlığını bilmemize rağmen.

Dört Kozalak bundan böyle hep içimizde. Çikolata'nın da benim de. Benim kozalak kolyemin tam yanında, **Dört Kozalak**'taki Köstebekler'in kozalaklarını koydukları yere benzeyen bir yerde. En kısa zamanda bu kitapla tanışıp, bir insanla karşılaşmış gibi hayatınızı etkilemesi dileyiyle.

DÖRT KOZALAK
Karin Karakaşlı
Günışığı Kitaplığı, 2014
160 sayfa, 13 TL.